

Registreret og ikke-registreret ledighed

Peder J. Pedersen

Økonomisk Institut, Aarhus Universitet

SUMMARY. Using data from 1911–1975 the paper discusses whether the official unemployment statistics give a significant understatement of the real unemployment. Based on a comparison between the official data and data from alternative sources measuring the number of people stating that they are unemployed it is concluded that there is a close correspondence between the two measures. The official one on average understates the alternative measure with about 15 %.

---

1. Ved beregninger af produktivitetsudviklingen over længere perioder vil man hyppigt være i den situation, at der ikke foreligger et tilfredsstillende direkte mål for den indsatte mængde arbejdstimer¹. På basis af folketællinger og mere eller mindre mekaniske interpolationsmetoder er det normalt muligt at beregne et mål for den samlede arbejdsstyrke². Det problem, der skal ses på i denne note, består i at nå fra et mål for arbejdsstyrken til den samlede beskæftigelse målt i timer. Denne omregning rejser to problemer. For det første en korrektion for arbejdsløshed og for det andet en korrektion for variation i den gennemsnitlige arbejdstid. Den sidstnævnte korrektion er normalt mulig uden større problemer, hvis der findes et nogenlunde materiale til belysning af udviklingen i normalarbejdstiden, overtimehyppigheden og i lavkonjunkturen omfanget af arbejdsfordeling. Det første problem, korrektion for arbejdsløshed, rejser derimod betragtelige problemer, specielt i en lang tidsserie. Det er ofte blevet hævdet, at de officielle ledighedsmål giver en kraftig undervurdering af det faktiske antal arbejdsløse, fordi de kun omfatter de arbejdsløshedsforsikrede ledige og de, som personligt tilmelder sig arbejdsformidlingen. Ud over de vanskeligheder en undervurdering af ledigheden skaber i produktivitetsanalyser, vil den have indlysende

---

1. Der ses i denne sammenhæng bort fra problemer i forbindelse med sammenlægning af forskellige typer arbejdstimer.

2. I det omfang erhvervsfrekvensen er konjunkturfølsom, vil mekaniske interpolationsmetoder være behæftede med fejl. Også dette problem ses der bort fra i det følgende.

Registreret og ikke-registreret ledighed

Peder J. Pedersen

Økonomisk Institut, Aarhus Universitet

SUMMARY. Using data from 1911–1975 the paper discusses whether the official unemployment statistics give a significant understatement of the real unemployment. Based on a comparison between the official data and data from alternative sources measuring the number of people stating that they are unemployed it is concluded that there is a close correspondence between the two measures. The official one on average understates the alternative measure with about 15 %.

---

1. Ved beregninger af produktivitetsudviklingen over længere perioder vil man hyppigt være i den situation, at der ikke foreligger et tilfredsstillende direkte mål for den indsatte mængde arbejdstimer¹. På basis af folketællinger og mere eller mindre mekaniske interpolationsmetoder er det normalt muligt at beregne et mål for den samlede arbejdsstyrke². Det problem, der skal ses på i denne note, består i at nå fra et mål for arbejdsstyrken til den samlede beskæftigelse målt i timer. Denne omregning rejser to problemer. For det første en korrektion for arbejdsløshed og for det andet en korrektion for variation i den gennemsnitlige arbejdstid. Den sidstnævnte korrektion er normalt mulig uden større problemer, hvis der findes et nogenlunde materiale til belysning af udviklingen i normal-arbejdstiden, overtimehyppigheden og i lavkonjunkturen omfanget af arbejdsfordeling. Det første problem, korrektion for arbejdsløshed, rejser derimod betragtelige problemer, specielt i en lang tidsserie. Det er ofte blevet hævdet, at de officielle ledighedsmål giver en kraftig undervurdering af det faktiske antal arbejdsløse, fordi de kun omfatter de arbejdsløshedsforsikrede ledige og de, som personligt tilmelder sig arbejdsformidlingen. Ud over de vanskeligheder en undervurdering af ledigheden skaber i produktivitsanalyser, vil den have indlysende

---

1. Der ses i denne sammenhæng bort fra problemer i forbindelse med sammenlægning af forskellige typer arbejdstimer.

2. I det omfang erhvervsfrekvensen er konjunkturfølsom, vil mekaniske interpolationsmetoder være behæftede med fejl. Også dette problem ses der bort fra i det følgende.

social- og konjunkturpolitisk betydning. I det følgende skal nogle aspekter af dette problem belyses med udgangspunkt i et dansk materiale.

2. Beregninger af den samlede arbejdsstyrke og beskæftigelse her i landet for perioden 1903-1970 findes i det værdifulde tabelbilag til Svend Aage Hansens værk om økonomisk vækst i Danmark (1972, tabel 1, p. 201 ff.). Omregningen fra arbejdsstyrke til samlet beskæftigelse foretages for perioderne 1903-47 og 1961-66 ved at antage, at arbejdsløshedsprocenten for den samlede arbejdsstyrke er halvt så stor som for de arbejdsløshedsforsikrede. For årene 1948-60 er korrektionen baseret på oplysninger fra Arbejdsmarkedsrådets sekretariat (Sv. Aa. Hansen, 1972, p. 299), mens den for 1967-70 er baseret på Danmarks Statistiks arbejdsstyrketællinger. For årene 1903-47 og 1961-66 er problemet, at man ikke har oplysninger om det antal mennesker, der tilhører arbejdsstyrken - forstået på den måde, at de ønsker og evner at arbejde til den gældende løn - men ikke kan finde arbejde, og ikke er arbejdsløshedsforsikrede. Problemet kan anskueliggøres ved identiteten

$$\frac{U}{L} = u_f \frac{U_f}{L} \cdot \frac{I}{L} \quad (1)$$

hvor U angiver det samlede antal arbejdsløse, L er arbejdsstyrken, U_f antallet af forsikrede arbejdsløse, I antallet af forsikrede, og $u_f = U_f/I$ er arbejdsløshedsprocenten for forsikrede lønmodtagere. Den indirekte beregning hos Svend Aage Hansen foretages på grundlag af en postuleret relation

$$\frac{U}{L} = 0,5 \cdot u_f \quad (2)$$

som sammenholdt med (1) implicerer

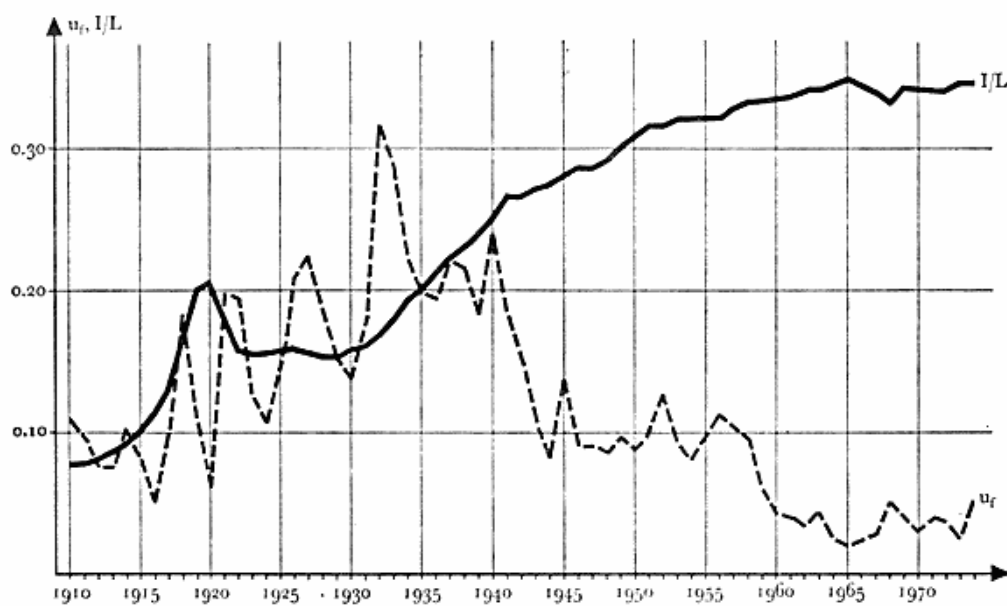
$$U_{if} = \left(\frac{L}{I} \cdot 0,5 - 1\right) U_f \quad (3)$$

hvor U_{if} angiver antallet af ikke-forsikrede ledige. Alternativt kan man ved omskrivninger få sammenhængen

$$u_{if} = u_f \cdot 0,5 \left(1 - \frac{I}{L-I}\right) \quad (4)$$

mellem arbejdsløshedsprocenterne, hvor $u_{if} = U_{if}/(L-I)$ angiver ledigheden blandt ikke-forsikrede. Det fremgår umiddelbart, at korrektionen kun har mening, så længe højst halvdelen af arbejdsstyrken er arbejdsløshedsforsikret. Over-

stiger I/L 0,5, bliver antallet af ikke-forsikrede ledige negativt. Desuden bliver det beregnede antal ikke-forsikrede ledige ekstremt stort ved en beskedne forsikringsandel. Går andelen af arbejdsstyrken, som er forsikret, mod nul, går antallet af ikke-forsikrede ledige mod uendelig. Korrektionen kan derfor kun tænkes at fungere rimeligt for værdier af I/L , der ligger tilpas langt fra både 0 og $1/2$. Der skal på denne baggrund i det følgende forsøges en tentativ vurdering af, om den anvendte korrektionsmetode er rimelig.

FIGUR 1. Arbejdsløshedsforsikrede i forhold til arbejdsstyrken (I/L) samt arbejdsløshedsprocenten for forsikrede (u_f), 1910-74.

3. Først skal der ses på den faktiske udvikling i perioden 1910-74 i u_f og I/L som vist i fig. 1. Forskellen mellem perioden før 2. verdenskrig og årene fra 1945 fremgår meget klart. Før 2. verdenskrig er der tale om en udtalt positiv samvariation mellem forsikringsandel og arbejdsløshedsprocent. Efter krigen er der en svag stigning i forsikringsandelen frem til omkring 1960, hvoraf formentlig en væsentlig del kan forklares ved en uændret forsikringstilbøjelighed blandt lønmodtagere sammenholdt med de selvstændiges faldende relative betydning. Igennem 60'erne og de første år af 70'erne ligger forsikringsandelen på et konstant niveau omkring en tredjedel af arbejdsstyrken. Da de selvstændiges andel af arbejdsstyrken også har været faldende i denne periode, må der have været tale om en faldende forsikringshyppighed hos lønmodtagerne, som evt. kan for-

tolkes som en reaktion på den høje beskæftigelsesgrad, man har haft i disse år³.

Som det fremgår af (3), er forsikringsandelen afgørende for størrelsen af korrektionsfaktoren ved beregning af antallet af ikke-forsikrede ledige. Før 1. verdenskrig med en forsikringsandel omkring 0,10 bliver korrektionsfaktoren ca. 4. I 20'erne med en forsikringsandel omkring 0,15 bliver den ca. 2,5, hvorefter den er faldende igennem 30'erne til ca. 1 ved begyndelsen af 2. verdenskrig. I efterkrigsårene er den svagt faldende, indtil den stabiliseres omkring 0,5. Med henblik på beregning af et mål for den faktiske beskæftigelse er det derfor især i årene før 2. verdenskrig ret afgørende, om korrektionsmetoden kan antages at være nogenlunde korrekt. Med de ovenfor angivne værdier for korrektionsfaktoren implicerer metoden, at antallet af ikke-forsikrede ledige har været større end antallet af forsikrede ledige i hele perioden frem til 1940. Som eksempler på hvor voldsomt korrektionen virker, kan man se på 1927 og 1932, de beskæftigelsesmæssigt dårligste år i hhv. 20'erne og 30'erne. I 1927 var der i gennemsnit 61.754 forsikrede ledige. Med en forsikringsandel på 0,156 får man fra (3) et skønnet antal ikke-forsikrede ledige på 135.859, d.v.s. ialt 197.613 ledige. Til sammenligning var ved folketællingen i 1930 antallet af funktionærer og arbejdere i de primært arbejdsløshedsudsatte erhverv industri og håndværk, handel og transport 532.690. I 1932 var der i gennemsnit 99.496 forsikrede ledige. En forsikringsandel på 0,168 giver fra (3) et skønnet antal ikke-forsikrede ledige på 197.000. Det forekommer også her, at et skønnet samlet antal ledige på ca. 300.000 ser voldsomt ud sammenholdt med, at den primært risikoudsatte gruppe er på ca. 500.000 personer.

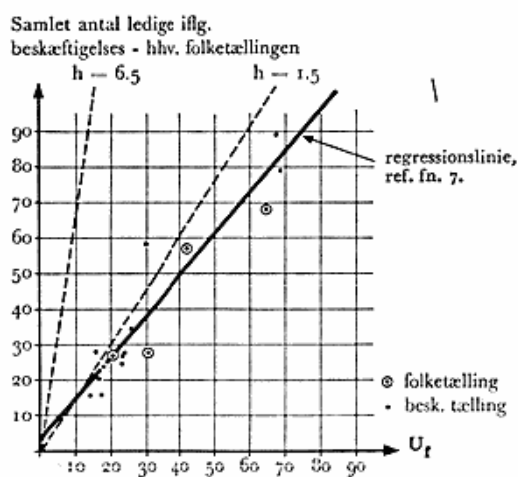
Et egentligt forsøg på en vurdering af korrektionsmekanismen kræver imidlertid skøn fra andre kilder over antallet af ikke-forsikrede ledige⁴. Af sådanne findes der dels supplerende oplysninger om ledighedens omfang i den løbende arbejdsløshedsstatistik, dels oplysninger om det totale antal arbejdsløse fra folke-

---

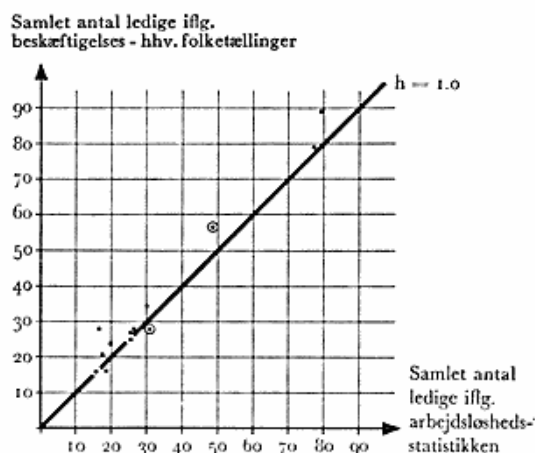
3. Den seneste tids kraftige stigning i ledigheden har induceret en betragtelig stigning i forsikringsandelen, idet antallet af arbejdsløshedsforsikrede er steget med ca. 10 % på det sidste år.

4. Ved ikke-forsikrede ledige forstås der her personer, som forespurgt (ved folke- eller beskæftigelsestællinger) angiver at være arbejdsløse. Derimod gøres der ikke forsøg på at beregne omfanget af »skjult arbejdsløshed« forstået som personer, der ikke angiveligt er arbejdsløse, men som evt. under mere gunstige vilkår på arbejdsmarkedet ville melde sig i arbejdsstyrken. Jvf. m.h.t. de forsøg, der i tidens løb er gjort på at måle den samlede arbejdsløshed Dich (1939, p. 34): »Det ligger derfor i sagens natur, at det er udelukket at finde noget tal-mæssigt udtryk for »den samlede arbejdsløshed« i et land, idet selve begrebets uklarhed og dets afhængighed af subjektive vurderinger, der end ikke for det enkelte individ i alle tilfælde fører til klare afgørelser, medfører, at man her er langt udenfor de områder, hvor tallene kan tale«.

tællinger og stikprøvebaserede beskæftigelsestællinger. I den løbende arbejdsløhedsstatistik oplyses der om omfanget af beskæftigelse ved offentlige beskæftigelsesarbejder og om antallet af personligt tilmeldte ledige. Det sidstnævntes mål, antallet af personligt tilmeldte ledige, er ubrugeligt som udtryk for antallet af ikke-forsikrede ledige før 1931, jvf. Dich (1939, p. 31). Efter 1931 bliver det formentlig en bedre indikator, idet kontroltilmelding ved arbejdsanvisningskontorerne gøres til en betingelse for modtagelse af midlertidig offentlig hjælp⁵. Ved folketællingerne er der kun for tællingerne i 1911, 1955 og 1970 offentliggjort det antal personer, som angav at være arbejdsløse⁶. Endelig findes der stikprøvebaserede skøn over det samlede antal arbejdsløse fra beskæftigelsestællingerne, som fandt sted fire gange i 50'erne og efter en pause blev genoptaget fra 1967. De mere eller mindre usikre skøn over den totale arbejdsløshed, man kan samle fra disse kilder, er i bilagstabel 1 vist sammen med ledighedstallene fra den løbende arbejdsløhedsstatistik for samme tidspunkt som de forskellige tællinger.

FIGUR 2. 1911-74.

FIGUR 3. 1955-74.

5. Dog er det stadig et meget ufuldkomment mål, bl. a. fordi indberetning om antallet kun sker fra en del af kommunerne.

6. Såvidt det kan ses af folketællingstabellværkerne har man også ved de øvrige folketællinger i perioden ønsket at registrere det antal mennesker, som var arbejdsløse på tællingsdagen, men resultaterne er ikke offentliggjort.

I fig. 2 er antallet af forsikrede ledige vist sammen med antallet af ledige iflg. folke- eller beskæftigelsestællingerne⁷. Med alle de forbehold, der må tages overfor de anvendte skøn over den samlede ledighed, er det iøjnefaldende for det første, at antallet af forsikrede ledige ikke synes at give nogen dramatisk undervurdering af det samlede antal ledige og for det andet, at de to ledighedsmål udviser en tilnærmet lineær samvariation⁸. Begge karakteristika er endnu mere iøjnefaldende i fig. 3, hvor der for perioden fra 1955⁹ og frem vises samhørende værdier af antal ledige ifølge beskæftigelses- og folketællinger og det samlede antal registrerede ledige, d.v.s. forsikrede ledige, personligt tilmeldte, deltagere i beskæftigelsesarbejder og det til arbejdsfordelingsordninger svarende antal arbejdsløse.

Sammenhængen i fig. 2 og 3 er ikke overensstemmende med, hvad man skulle vente ud fra (3). Ved omskrivning af (3) fås

$$U = 0,5 L/I U_r$$

hvoraf det fremgår, at Sv. Aa. Hansen's korrektionsmetode indebærer, at hældningen i sammenhængen mellem U og U_r kun kan være konstant, hvis forsikringsandelen er konstant. Med en forsikringsandel i begyndelsen af perioden på ca. 0,08 og i slutningen af perioden på ca. $1/3$ skal den overvejende del af punkterne i fig. 2 derfor ligge i området mellem de to linier med hældning 6,5 hhv. 1,5. Som det fremgår af figuren, er det kun 2 af 16 observationer, der ligger i dette område.

Nogen helt sikker konklusion er det næppe muligt at nå i betragtning af den betydelige usikkerhed – også af begrebsmæssig karakter – der gør sig gældende. Det er søgt sandsynliggjort, at korrektionsmetoden angivet ved (3) giver en overvurdering af den ikke-registrerede ledighed. Specielt for årene før 2. verdenskrig fører denne korrektionsmetode til meget høje skøn over antallet af ikke-registrerede ledige. Beklageligvis har man for førkrigsårene kun to skøn over den totale ledighed, hvoraf det ene (1921) er behæftet med en usikkerhed af ukendt stør-

7. Resultaterne fra beskæftigelsestællingerne i 1952 og 1953 er ikke medtaget i figuren, fordi man i disse år brugte et mere snævert ledighedsbegreb, jvf. note 4 til bilagstabel 1.

8. En regression mellem de to ledighedsmål giver

$$U = 2346 + 1,165 U_r$$

(3894) (0,107)

$$R^2 = 0,894$$

En væsentlig del af korrelationen mellem U og U_r skyldes naturligvis, at U_r udgør størstedelen af U . Regressionen er derfor blot en numerisk vurdering eller systematisering af fig. 2.

9. Først fra dette tidspunkt findes der sammenhængende serier for antallet af ikke-forsikrede registrerede ledige.

relse. For de sidste 20 år er det, jvf. fig. 3, søgt sandsynliggjort, at det registrerede antal ledige ikke giver nogen voldsom undervurdering af det totale antal. Såfremt denne konklusion ikke invalideres fuldstændigt af tællingsresultaternes usikkerhed¹⁰, er følgen, at den registrerede ledighed sammenholdt med antallet af ledige stillinger er en rimelig god indikator for graden af stramhed på arbejdsmarkedet.

Litteratur

DICH, J. S. 1939. *Arbejdsløsheden i Danmark*, HANSEN, SV. AA. 1972. *Økonomisk vækst i 1930-38*. København. *Danmark II*. København.

BILAGSTABEL 1. Ledighedsmål for udvalgte år 1911-1975.

	(1)	(2)	(3) = (1) + (2)	B	F ¹
1911 F	20.119				26.704
1921 F	64.730				68.092 ²
1951 B	29.968	1.088 ³	31.056	58.000	
1952 B ⁴	20.543	7.674	28.217	38.000	
1953 B ⁴	15.763	6.863	22.626	32.000	
1955 F	41.807	6.758	48.565		56.398
1956 B	68.874	8.363	77.237	79.000	
1967 B ⁵	15.759	775	16.534	27.800	
1969 B	23.165	2.147	25.312	24.700	
1970 B	17.254	1.302	18.556	15.800	
1970 F	30.101	791	30.892		27.862
1971 B	23.719	2.427	26.146	27.400	
1972 B1	25.839	4.233	30.072	34.300	
1972 B2	18.126	1.583	19.709	23.353	
1973 B1	14.142	1.240	15.382	15.360	
1973 B2	16.642	964	17.606	20.493	
1974 B1	23.444	2.139	25.583	26.937	
1974 B2	67.379	11.379	78.758	89.084	
1975 B2 ⁶	100.254	21.322	121.576	118.181	

10. I Danmarks Statistiks kommentarer til beskæftigelsestællingerne fremføres det flere gange (div. nr. af St. eft.), at skønnet over antal arbejdsløse er så usikkert at det ikke kan bruges til at beregne et skøn over antallet af ikke-registrerede ledige. Hertil kan man for det første sige, at hvis skønnet var en ren stokastisk variabel, er den rimeligt pæne sammenhæng i fig. 3 svær at forklare. For det andet, at Danmarks Statistik næppe kan mene kommentaren i den kate-goriske form, den har fået. Det ville i så fald være meningsløst at offentliggøre tallet.

relse. For de sidste 20 år er det, jvf. fig. 3, søgt sandsynliggjort, at det registrerede antal ledige ikke giver nogen voldsom undervurdering af det totale antal. Såfremt denne konklusion ikke invalideres fuldstændigt af tællingsresultaternes usikkerhed¹⁰, er følgen, at den registrerede ledighed sammenholdt med antallet af ledige stillinger er en rimelig god indikator for graden af stramhed på arbejdsmarkedet.

Litteratur

DICH, J. S. 1939. *Arbejdsløsheden i Danmark*, HANSEN, SV. AA. 1972. *Økonomisk vækst i 1930-38*. København. *Danmark II*. København.

BILAGSTABEL 1. Ledighedsmål for udvalgte år 1911-1975.

	(1)	(2)	(3) = (1) + (2)	B	F ¹
1911 F	20.119				26.704
1921 F	64.730				68.092 ²
1951 B	29.968	1.088 ³	31.056	58.000	
1952 B ⁴	20.543	7.674	28.217	38.000	
1953 B ⁴	15.763	6.863	22.626	32.000	
1955 F	41.807	6.758	48.565		56.398
1956 B	68.874	8.363	77.237	79.000	
1967 B ⁵	15.759	775	16.534	27.800	
1969 B	23.165	2.147	25.312	24.700	
1970 B	17.254	1.302	18.556	15.800	
1970 F	30.101	791	30.892		27.862
1971 B	23.719	2.427	26.146	27.400	
1972 B1	25.839	4.233	30.072	34.300	
1972 B2	18.126	1.583	19.709	23.353	
1973 B1	14.142	1.240	15.382	15.360	
1973 B2	16.642	964	17.606	20.493	
1974 B1	23.444	2.139	25.583	26.937	
1974 B2	67.379	11.379	78.758	89.084	
1975 B2 ⁶	100.254	21.322	121.576	118.181	

10. I Danmarks Statistiks kommentarer til beskæftigelsestællingerne fremføres det flere gange (div. nr. af St. eft.), at skønnet over antal arbejdsløse er så usikkert at det ikke kan bruges til at beregne et skøn over antallet af ikke-registrerede ledige. Hertil kan man for det første sige, at hvis skønnet var en ren stokastisk variabel, er den rimeligt pæne sammenhæng i fig. 3 svær at forklare. For det andet, at Danmarks Statistik næppe kan mene kommentaren i den kateoriske form, den har fået. Det ville i så fald være meningsløst at offentliggøre tallet.

ANM.:

Forspalten: F efter årstallet står for antal ved folketælling og B for antal ved beskæftigelsestælling. B₁ og B₂ angiver forårs- og efterårstællingerne.

Søjle 1: antal forsikrede ledige.

Søjle 2: antal ikke-forsikrede ledige (personligt tilmeldte) + deltagere i beskæftigelsesarbejder + antal på deltid omregnet til heltidsarbejdsløse.

Søjle B: antal arbejdsløse ved beskæftigelsestællingerne (forsikrede og ikke-forsikrede).

Søjle F: antal arbejdsløse ved folketællinger (forsikrede og ikke-forsikrede).

NOTER:

(1) Antal personer som ved et A i erhvervsrubrikken på folketællingsskemaet har opgivet at være arbejdsløse på tællingsdagen uden, at det skyldes strejke, lock-out eller sygdom.

(2) Tallet er formentlig behæftet med en væsentlig usikkerhed. I det publicerede materiale fra folketællingen er kun angivet antallet af arbejdsløse i et ikke-repræsentativt udsnit på 12,1 % af det samlede antal personer. Det angivne tal er fremkommet ved at antage samme arbejdsløshedsprocent for hele befolkningen som for udsnittet, der består af de erhverv, hvor både den offentlige og den private sektor optræder som arbejdsgiver. Materialet gør det muligt at sammenligne arbejdsløsheden ifølge folketællingen med arbejdsløshedsstatistikken for 4 fag. Antallet af arbejdsløse efter de to tællinger fremgår af tabel a, hvor tallene i parentes angiver det totale antal personer i de fire fag, hhv. det totale antal arbejdsløshedsforsikrede. For skibstømrere og elektrikere er arbejdsløshedsprocenten ca. halvt så stor for de ikke-forsikrede som for de forsikrede. For alle fire grupper under ét kommer man frem til, at der ikke er tale om nogen arbejdsløshed for ikke-forsikrede. Med sammensætningen i tabel a – og specielt de mærkelige tal for typografer – in mente kan dette mane til forsigtighed ved fortolkning af aggregerede tal for arbejdsløsheden.

TABEL a. Arbejdsløsheden indenfor fire fag ved folketællingen 1921.

	Folketælling		Arbejdsløshedsstatistik	
Brolæggere	71	(434)	72	(164)
Skibstømrere	197	(1616)	146	(945)
Elektrikere	490	(3715)	383	(2302)
Typografer	607	(5967)	791	(5185)
Ialt	1.365	(11.732)	1.393	(8.596)

(3) Der findes ikke for 1951 opgjort antallet af deltagere i beskæftigelsesarbejder. Tal for de følgende år trækker i retning af, at antallet i søjle (3) for 1951 B skal forhøjes med ca. 5.000.

(4) Tallene fra disse tællinger er problematiske i sammenhængen, idet antallet af arbejdsløse (forsikrede og ikke-forsikrede) ved beskæftigelsestællingerne alene er de, som har været arbejdsløse en uge eller længere. Tallene i søjle 1 angiver det tilsvarende antal forsikrede ledige, mens tallet i søjle 2 angiver det samlede antal personligt tilmeldte etc., idet der ikke for disse grupper findes særskilte oplysninger om, hvor mange der har tilhørt gruppen 1 uge eller længere. Dels af denne grund, dels fordi sammensætningen efter ledighedens varighed kan være forskellig for de forsikrede og det totale antal ledige, er det tvivlsomt, om 1952 B og 1953 B kan anvendes sammen med de øvrige tal i tabellen.

(5) 1967 B angives i S. E. nr. 15, 1968 at være behæftet med særlig stor usikkerhed.

(6) 1975 B₂, foreløbig opgørelse, Nyt fra Danmarks statistik, 14, 1976.